

Help! Mijn zus jaagt

Mijn zus en ik schieten beiden, ik foto's en zij op dieren... zo heb ik het althans altijd bekeken. Ik ben nooit een fan geweest van jagen; vond het oneerlijk en veel te makkelijk om met een geweer het bos in te lopen en er met een ree of varken weer uit te komen.

Voor mijn opleiding aan de Foto-vakschool had ik de opdracht gekregen om een subgroep te fotograferen die een bepaalde wijze van leven aanhing. Ik dacht aan mijn zus en zwager voor wie jacht alles lijkt te zijn. Weekenden zitten ze in Duitsland, ze staan wekelijks op de schietbaan en kunnen tot vervelends toe verhalen over hun jachtbelevissen. Daarbij eten ze praktisch altijd wild (dat ben ik trouwens zo langzamerhand gaan waarderen, vooral doordat mijn zus niet vertelde dat er ree of wild zwijn in haar lasagne verwerkt zat). Al die dingen maken dat ze naar mijn

mening behoren tot een bepaalde subgroep. Ik besloot ze eens te gaan vergezellen naar hun jachtgebied in het Duitse Rheinland-Pfalz.

Geluidloze kleding

Ik kreeg de opdracht geluidloze kleding aan te trekken en of mijn man een hamer en oplaadbare boormachine kon meenemen. Toen we vrijdagavond aankwamen, werd ik vrijwel meteen naar bed gestuurd, want we moesten er vroeg weer uit. Volgens het afschotplan waren nog een paar bokken vrij en daar zouden wij op uit gaan. Al om kwart voor vijf zaten

we in de auto, maar mijn zus mopperde. Volgens haar waren we te laat.

Daar verbaasde ik mij over want in mijn ogen was het nog donker, in de haren was het echter al schemer.

Ze bleek gelijk te hebben want toen wij aankwamen, renden er al een paar reeën weg. Toch zijn we er evengoed gaan zitten omdat dit een mooie plek was om het bos te zien ontwaken.

En dat was het! We hebben een prachtig hert gezien, zagen de zon opkomen en hoorden de vogels hun aanwezigheid melden. Dit schouwspel hoorde dus ook bij jagen.

Ze vroeg me of ik haar nog steeds als een bambikiller zag

Varkens

Na een stevig ontbijt gingen de mannen de 'hoogzit onderhouden' en wij gingen een rondje rijden. We reden langs gerst-, koolzaad- en tarwevelden, wat een waanzinnig mooi gebied! Op het eerste oog leken die velden hilaritakens, maar tijdens een wandeling door zo'n akker schrok ik me kapot van de schade die varkens konden aanrichten. Toen ik vroeg hoe ernstig dat was, reageerde mijn zus vrij gelaten: 'Dit is onze verantwoordelijkheid. Om de schade te beperken gaan we vanavond hier op de hoogzit zitten.'

Nu heb ik genoeg verhalen over varkens gehoord (ik woon tenslotte op de Veluwe) dat ik niet echt stond te springen om in het holst van de nacht het bos in te gaan, maar ik wilde me ook niet laten kennen. Dus klommen we rond 23.00 uur de hoogzit op. Bianca had een rugzak bij zich en een enorme buks waarvan ik toch lichtelijk geïntimideerd raakte. Ik werd van alle gemakken voorzien: dekentje om op te zitten en een flesje water tegen het hoesten.

Het was zo stil dat ik begon te snappen dat elk geluid ongeoorloofd was.

We zaten tot 1.30 uur en het enige dat we beleefden, was dat we varkens hoorden die besloten hadden om niet voor ons langs te lopen. Ik merkte aan mezelf dat ik dat wel een beetje jammer vond en vroeg me zelfs af of er misschien niet in elk mens een beetje een jager zit.

Mijn zwager had meer geluk want die had een overloperkeiler geschoten. Ik maakte het ontweiden mee, met als gevolg dat het beetje jager in me subiet weer weg was.

Uitleg

De volgende dag gingen we er weer op uit. Het begon direct al goed, want we zagen drie kleine varkens het pad oversteken.

Twee weggetjes verder een ree. Ik werd fanatiek en vroeg of ze die niet moest schieten. Als het geen geit was geweest met twee kalves zou het een goed plan zijn geweest, hield ze me voor. Met andere woorden: houd jij je maar bij het fotograferen. Het lukte me om het ree op de gevoelige plaat vast te leggen.

Tijdens de wandeling overspoelde mijn zus me met informatie over de natuur en ik besefte dat ze er een hoop tijd en energie in heeft moeten steken om dat allemaal te leren. Ze vroeg me of ik haar nog steeds zag als een bambikiller (zo noem ik haar al jaren om te laten merken dat ik het niet helemaal eens ben met haar hobby). 'Nee,' antwoordde ik, 'maar je had ook wel een beetje beter je best kunnen doen om uit te leggen wat jagen inhoudt.'

Ze antwoordde dat ze haar twijfels had of ik haar uitleg wel zou hebben geaccepteerd, omdat er bij anti-jagers vaak niet te tornen valt aan het aanbaarheidsgehalte van wild. Volgens haar kwam dat door de vervreemding van de natuur, waarbij sommigen lijken te denken dat de biefstuk van de slager aan de hoven groeit.

Gelukt

Diezelfde avond gingen we weer op een hoogzit voor een reebok. Na een uur of wat gewacht te hebben, was daar de

reebok waar mijn zus haar zinnen op had gezet. Spannend! Ik vroeg wat er nu ging gebeuren. Het werd wachten, want meneer bok liep op zo'n 250 meter. Dat mochten er maximaal 150 zijn voor een verantwoord schot. De schemer viel in, terwijl de bok steeds verder van ons af liep; ook deze poging was niet geslaagd. De volgende dag namen we afscheid. Ik had genoeg materiaal voor mijn reportage; mijn zus en zwager bleven nog een paar dagen. Vier dagen later ging mijn mobiel; het was mijn zus gelukt om de bok te schieten. Nu ik dit schrijf, besef ik dat ze er zo'n twaalf keer opuit is geweest om die reebok te schieten, wat neerkomt op circa 30 uur zitten. De conclusie is dat het schieten maar een klein onderdeel is van wat men jagen noemt. Het jagen bestaat vooral uit het verzorgen en bestuderen van dier en natuur. Het is een balans van natuur en mens. ■

Natascha-fotografie;
www.natascha-fotografie.nl